

svobodný. Tím vědomě nesprávně udal okolnost pro státní služební poměr důležitou.

Podle § 24 odst. 1 má úředník ve službě i mimo službu dbáti stavovské vážnosti, vždy se chovati v souhlase s požadavky kázně a všeho se vystříhati, co by mohlo zlehčiti úctu a důvěru, kterou jeho postavení vyžaduje. Předpis tento ukládá státnímu zaměstnanci několik povinností. Žádá na něm, aby 1. jak ve službě, tak mimo službu zachoval vážnost stavu, 2. choval se v souhlasu s požadavky disciplíny, a 3. uvažoval se všeho, co by mohlo zmenšiti úctu a důvěru, kterou jeho postavení vyžaduje.

Žal. úřad sice v nař. rozhodnutí výslovně neuvedl, který z uvedených případů má na mysli, leč stížnost, namítajíc, že ke skutkové podstatě § 24 služ. pragm. je potřebí, aby nesprávnost byla aspoň toho druhu, že jí může býti zlehčena úcta a důvěra, již úřad vyžaduje, anebo že jí může býti porušena stavovská vážnost, chápe nař. rozhodnutí v ten rozum, že žal. úřad inkriminované jednání st-le shledal způsobilým snížení vážnosti a zlehčení úctu, kterou postavení úředníkově vyžaduje. Toto pojetí smyslu nař. rozhodnutí je pak v souhlase s výkladem, jaký nař. rozhodnutí dává i žal. úřad ve svém odvodním spise. Chápajíc takto smysl nař. rozhodnutí, vytýká stížnost dále, že — nemůže-li nějaký objektivně nesprávný údaj vůbec způsobiti ani žádné výhody státnímu zaměstnanci ani žádné poškození státu — nelze v jednání takovém shledati skutkovou podstatu § 24 služ. pragm. Žal. úřad neuvádí prý nic, z čeho by bylo možno usuzovati, že jde o chování, které má na mysli § 24 služ. pragm. Námitku tu neshledal nss důvodnou.

Předpis § 24 služ. pragm. nestanoví ovšem konkrétní skutkové podstaty, jejichž náplň by zakládala porušení povinností v předpise tom vytčených, a nutno tedy za porušení povinností těch pokládati každé jednání, které podle obecného nazírání je objektivně způsobilé přivoditi účinky předpisem § 24 služ. pragm. perhoreskované. Spadají tedy pod předpis § 24 služ. pragm. všechna taková jednání, z nichž státnímu zaměstnanci sice neplyne žádný zisk nebo státu nevzniká žádná škoda, která však přesto jsou způsobilá přivoditi účinky vytčené v § 24. Je tedy okolnost, že st-li z nesprávného zápisu nevzešel žádný prospěch, ani státu žádná škoda, sama o sobě nerozhodná. Vědomě nesprávně udání osobního stavu co do otázky, zda státní zaměstnanec je svoboděn či ženat, je pak podle obecného nazírání společenského způsobilé snížení vážnosti a zlehčení úctu, kterou postavení úředníkově vyžaduje. — — —

Č. 12.871.

Stavební právo: I. * Stavební statut bývalé župy nitranské z 23. května 1912 zůstal platnou právní normou i po zrušení župy nitranské. — II. * K pojmu »ohrady se strany veřejného pozemku« ve smyslu § 72 stavebního statutu býv. župy nitranské ze dne 23. května 1912 se nevyžaduje, aby ohrada ta ležela na samotné hranici veřejného pozemku.

(Nález z 21. dubna 1937 č. 12.288/37.)

V ě c: František K. v Topolčanech proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 15. června 1934 o zřízení hrazení.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 6. února 1934 bylo uloženo st-li, aby odstranil dřevěnou ohradu postavenou mezi jeho pozemkem a sousedním pozemkem Štěpána J., poněvadž byla postavena bez úředního povolení, o něž st-l ani dodatečně nezažádal. St-l podal pak žádost, aby mu uděleno bylo dodatečné stavební povolení pro postavenou již ohradu dřevěnou a v případě, že by dřevěná ohrada přičila se předpisům, aby mu bylo povoleno postavit ohradu zděnou.

Okr. úřad v Topolčanech výměrem z 23. dubna 1934 zamítl tuto žádost, poněvadž dřevěnou ohradu nelze připustiti z ohledu požární bezpečnosti a ohradu zděnou nelze povolit proto, že by se zřetelem na svou polohu k veřejné ulici rušila estetický vzhled ulice.

Odvolání, v němž st-l mimo jiné namítal, že v daném případě nejde o uliční ohradu, nýbrž o ohradu položenou mezi sousedními pozemky, zamítl zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím v podstatě z toho důvodu, že dřevěná ohrada, která je s ulice velmi nápadně viditelná, značně znešvařuje vzhled ulice v tomto místě, v čemž by nenastalo zlepšení ani tehdy, kdyby ohrada byla postavena z cihel. Při tom je naprosto irelevantní, stojí-li ohrada v uliční čáře nebo mezi pozemky mimo uliční čáru, neboť rozhodující je jen okolnost, že ohradu možno s ulice viděti a že tak značně znešvařuje vzhled ulice.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Předem bylo se zabývati námitkou stížnosti, že stav. statut bývalé župy nitranské není více platnou právní normou, poněvadž župa tato již neexistuje a ještě před jejím zrušením byly některé okresy z této župy vyloučeny a přivtěleny k župě bratislavské. Námitka tato je bezdůvodná, neboť zrušením župy nitranské nepozbyly platnosti normy, které svého času pro tuto župu byly vydány, ježto byla-li pro určité teritorium vydána právní norma a není-li stanoveno jinak — platí norma ona i tehdy, když se změnila správní organizace dotčeného území. Proto i když župa nitranská přestala existovati, přece nepřestal platiti stav. statut pro území této župy svého času vydaný. Okolnost, že od této župy byly některé okresy odděleny a byly přivtěleny k župě bratislavské, mohla by přicházeti v úvahu pouze pro otázku platnosti dotčeného statutu v těchto okresích, nikoliv ale pro platnost tohoto statutu v ů b e c.

Další námitkou vytýká stížnost, že nař. rozhodnutí se přičií zákonu proto, že omezuje vlastnické právo st-le, opravňující jej k volnému nakládání s jeho pozemkem, a činí tak na základě statutu, jenž není zákonem, ačkoli podle § 109 úst. listiny lze omeziti vlastnické právo jedině zákonem. Také tato námitka není důvodná. Ustanovení odst. 1 § 109 úst. listiny, že soukromé vlastnictví lze omeziti jen zákonem, má ten smysl, že ode dne účinnosti t o h o t o p ř e d p i s u lze omezovati soukromé vlastnictví jen zákonem. Tím ale není řečeno, že tomuto požadavku musí vyhovovati i normy vydané před úst. listinou, aby mohly býti uznány za platné. Dlužno proto tyto starší normy omezující sou-

kromé vlastnictví, uznati za platné, i když nebyly vydány tak, jak to žádá cit. ustanovení úst. listiny. Takovou starší normou je, jak stížnost sama přiznává, i stav. statut býv. župy nitranské a zůstal tedy již proto tento statut v platnosti i po vydání úst. listiny.

Stížnost dále namítá, že nař. rozhodnutí odporuje i samotnému statutu, a to především v tom, že požaduje zvláštní stavební povolení i pro hrazení mezi dvěma soukromými pozemky, ačkoli podle § 27 stav. statutu jen postavení ohrady na stavební čáře podléhá takovému povolení. Nss uznal tuto námitku za nepřipustnou. Že hrazení mezi pozemkem st-lovým a pozemkem souseda J. vyžaduje stavebního povolení, bylo vysloveno již nálezem zem. úřadu v Bratislavě z 6. února 1934, jímž bylo nařízeno st-li odstranění zmíněného hrazení právě z toho důvodu, že je zřídil bez stavebního povolení a ani za dodatečné udělení tohoto povolení nezažádal. St-l, uznáv za této procesní situace sám potřebu stavebního povolení pro zmíněné hrazení, požádal úřad, aby toto bylo mu uděleno. Ani když povolení ono bylo mu prvou stolicí odepřeno, neuvedl více ve svém rekursu na spor otázku potřeby onoho povolení, nýbrž brojil pouze proti tomu, že mu povolení ono uděleno nebylo. Za tohoto stavu nemůže st-l teprve ve stížnosti k tomuto soudu namítati, že hrazení, o něž jde, vůbec nemůže býti předmětem stavebního povolení, a slušelo proto dotčené vývody stížnosti odmítnouti pro nepřipustnost (§§ 5 a 6 zákona o ss.)

Stížnost namítá však také, že i kdyby zřízení zmíněné ohrady vyžadovalo stavebního povolení, nebyl úřad oprávněn z důvodů estetických st-li je odepřiti, ježto v celém župním statutu není ustanovení, které by se na estetické ohledy odvolávalo. Soud tento náhled nesdílí.

Stav. statut bývalé župy nitranské reguluje stavební podnikání i se zřetelem na veřejné zájmy estetické. To patrně zejména z ustanovení § 141 tohoto statutu, který předpisuje, aby části budovy z ulice viditelné byly, pokud nejsou obloženy kamenem přírodním neb umělým, omítnuty, jakož i z § 142, jenž ustanovuje, že budova neb ohrada nesmí býti natřena křiklavou, oči urážející barvou. Ochranu estetických zájmů sleduje též předpis § 32 lit. b) cit. statutu ukládající stavebníku, aby k žádosti za stavební povolení předložil plán průčelí, což činí patrně za tím účelem, aby stavební úřad mohl posouditi jeho vzhled. Pokud jde o hrazení se strany veřejného pozemku, ustanovuje § 72 odst. 2 cit. statutu, že hrazení takové musí býti aspoň 1.80 m vysoké a v ulicích živějších musí býti postaveno z kamene, cihel, desek, drátu nebo z latí a to takovým způsobem, aby z venku bylo úhledné. Právě o toto ustanovení opřela své rozhodnutí stolice první, uvedši, že hrazení ono tak, jak st-lem je projektováno, svou polohou k veřejné ulici porušovalo by estetický vzhled ulice, neboť byla by zde pak dvojí ohrada, a to ohrada frontální s ulicí a za touto ohradou ohrada druhá, o níž právě jde a která stojí šikmo k uličnímu pozemku, oddělujíc pozemek st-lův vbíhající velmi ostrým úhlem do pozemku souseda J. od tohoto pozemku. Jak z předloženého plánu a z fotografického snímku vysvitá, jsou sousední pozemky již ohrazeny nízkou zdí a drátěnou pletenou ohradou, pročez postavení zděné ohrady podle plánu ve výši 2.50 m

rozhodně by bylo na újmu estetickému vzhledu celé uliční fronty vzhledem k tomu, že sousední pozemky jsou ohrazeny nízkou zdí s drátěným plotem. Je proto potřebí, aby ohrada, o niž jde, uvedena byla do souladu se svým okolím. Žal. úřad prohlásil v nař. rozhodnutí, že toto odůvodnění první stolice je správné a důkladné a že dotčená ohrada skutečně znešvařuje ulici, v čemž nenastalo by zlepšení, ani kdyby ohrada postavena byla z cihel. Z uvedeného je zřejmo, že jak okr. úřad, tak zem. úřad vztahovaly na zmíněnou ohradu předpis § 72 župního statutu a dle tohoto ustanovení posuzovaly její přípustnost. Ustanovení to podle svého znění se týká ohrady se strany veřejných pozemků a předpisuje, jak hrazení taková mají býti zřízena, aby nerušila estetický vzhled veřejného prostranství. Vzhledem k tomuto účelu cit. předpisu směřujícímu k tomu, aby veřejná prostranství nebyla hyžděna nevkusnými hrazeními, dlužno míti zato, že předpis ten nemá na zřeteli jen hrazení postavené přímo na stavební čáře (§ 27 č. 6 statutu) a oddělující pozemek veřejný od pozemku soukromého, nýbrž že se vztahuje vůbec na hrazení při veřejném prostranství ležící, bez ohledu na to, jsou-li postavena přímo na stavební čáře či nikoliv. Proto, uvádí-li stížnost, že hrazení, o které jde, odděluje od sebe dva pozemky soukromé a neleží na uliční čáře, je námitka ta bezdůvodná, když stížnost nepopírá, že ohrada ona leží při ulici a je podle rovněž nepopřehého zjištění žal. úřadu z ulice nápadně viditelná.

Zda tato ohrada skutečně znešvařuje ulici, jest otázkou skutkovou, jejíž řešení po stránce věcné se vymyká vzhledem k ustanovení § 6 odst. 1 zákona o spr. soudě kognici tohoto soudu. Jak z nař. rozhodnutí ve spojení s potvrzeným rozhodnutím okr. úřadu je patrné, vidí žal. úřad porušení estetických zájmů v tom, že ohrada ona, ať dřevěná či zděná, není v souladu se svým okolím, neboť je 2.50 m vysoká, kdežto sousední pozemky jsou ohrazeny jen nízkým plotem zděným s drátěnou pletenou ohradou. Ježto stížnost nepopírá skutkové zjištění, o něž žal. úřad se opírá, a závěr, jež úřad z tohoto skutkového zjištění činí, neshledal soud nelogickým, musil i nss vycházeti od toho, že je zde tvrzená estetická závada. Pak ale mohl žal. úřad odepřítí st-li žádaný konsens, aniž stížnost může důvodně vytýkati porušení § 48 stav. statutu, ježto podle tohoto předpisu má se stavební povolení udělit jen, když není administrativní překážky, zde však, jak úřad právem konstatoval, administrativní překážka jest. — — —

Č. 12.872.

Pojišťovací právo: I. Není-li prokázáno, že zaměstnavatel nevyhověl povinnosti uložené mu v § 14 zákona č. 221/1924 Sb. zúmyslně nebo z hrubé nedbalosti nebo že nedostatky mzdových záznamů nejsou takové, že znemožňují zjištění mzdy, nelze provést předpis pojištného podle § 16 cit. zákona. — **II.** Nejde-li o případ § 16 odst. 1 zákona č. 221/1924 Sb., je na pojišťovně, aby dokázala správnost dodatečného předpisu pojištného.

(Nález z 22. dubna 1937 č. 19.511/33.)